

The index system of the annual rating report of the «The Global Go To Think Tanks Index Reports by James McGann» is developed as catalyst for the discussion about the efficient way of the analytic centers influence.

The current rating is made, first of all, for the comparison of the analytic centers place index-rating categories with another organizations and carrying out the new possibilities for taking them to those categories, where they are not present at the present time.

Key words: *rating model, rating methodology, index-rating, think tanks, analytical centers.*

УДК 323:321

О.А. Третяк

ІМПЛІКАТИВНІСТЬ ТА ПРЕДИКАТИВНІСТЬ ПОЛІТИЧНОЇ ІСТИНИ: МІЖ ТЕХНОЛОГІЗМОМ І ДИСКУРСИВНОЮ ОНТОЛОГІЄЮ

Вивчаються особливості тлумачення імплікативних й предикативних складників сучасної політичної істини, які визначається дискурсивними чинниками політичної онтології. Оцінено значення контексту політичної маніпуляції для розуміння значення персуазивної риторики. Характеризується роль суб'єктивної імплікативної природи політичної істини як чинника демонстрації латентного атрибутивного суб'єктивізму у практиці наукового політологічного пізнання.

Ключові слова: *політична істина, політична епістемологія, суб'єктивність, демократія, політичний дискурс.*

Імплікативність природи політичної істини актуалізується в контексті основних напрямків політичного розвитку сучасного суспільства. Набуття політичними технологіями самостійного статусу чинників творення сучасної реальності, зміни масової поведінки, розкриває процес перетворення політичної істини на результат певних стандартних дій з кон'юнктурного, або ситуативного визначеною метою. Водночас політична теорія, яка відповідає за цілісність політологічного наукового знання, покликана визначити межі науковості й постановки проблем політологічного дослідного пошуку. У зв'язку з цим, тема конвертації політичної істини і контексту великої політичної теорії є досить важливим для політичної науки, оскільки розрізнення істинного і хибного у прикладному варіанті політичного аналізу вже давно віднесено до сфери цінностей ідей та етико-моральних нормативів. Останні, за висновком політологів-практиків, не завжди пов'язані з конкретною політичною реальністю. У зв'язку з цим, завданням політико-теоретичних досліджень є встановлення дослідно-прагматичної конфігурації політичної істини в умовах розбудови нової «великої теорії» (grand theory) сучасної політичної науки.

Особливості природи сучасної політичної істини досліджували такі вітчизняні вчені, як О. Волошина [1], С. Мартинюк [4], О. Ткаченко [6], О. Тягло [7]. Ними, відповідно, вивчалися проблеми концепту правди, генези інформаційної цивілізації, істини у просторі правознавства, ціннісний аспект істини у нормативному аспекті. Однак, імплікативна природа сучасної політичної істини потребує подальшої політологічної розробки. Насамперед, необхідно окреслити предметне поле застосування імплікацій політичної істини у демократичному політичному процесі, який дедалі більше набуває технологічного характеру.

Метою статті є встановлення предикативних особливостей поняття «політична істина» у імплікативному контексті сучасної наукової методології.

Оскільки технологічний спосіб мислення виходять за межі виробництва і наукового пошуку, то й політична діяльність, яка набуває технологічного характеру, виявляє імплікації політичної істини з суто утилітарно-прагматичної й ситуативної точки зору. Крім того, технологізація політики ставить під сумнів традиційні ідейно-ціннісні прагматичної політичної істини. У статті вітчизняного дослідника В. Копилова зазначається, що «основне питання, яке ми маємо з'ясувати, це питання про те, як істина пов'язана з владою. Питання може бути несподіване для професійних політологів, які звикли оперувати поняттями на зразок «державна влада», й образливе для ортодоксальних гносеологів, які не звикли виходити за межі «чистої свідомості». Але, на наш погляд, істина об'єктивно й закономірно має доволі значну владну потенцію, й ігнорувати цю її атрибуцію – значить заздалегідь збіднювати, а отже, й спотворювати наше уявлення про істину» [2, с. 6].

Технологізація суспільно-політичної діяльності також має більш широке значення, ніж сфера політичного консультування, рекламування й комунікацій. Підпорядкування політичної поведінки окремих лідерів, політичних акторів та групових суб'єктів відстоювання політичних інтересів визначає загальну логіку політичного процесу, як явища, орієнтованого на результат у вигляді політичного продукту. У цьому плані концептуальне біхевіористське співвідношення імпульсу й реакції та їх реальне значення у контексті цілеспрямованої зміни поглядів масової свідомості, не може не відбитися на основних особливостях масового політичного світосприйняття.

Таким чином, згідно з сучасними аналітиками, масова свідомість значно розширила межі поняття «технологізація суспільства», включила до нього певні визначальні соціальні фактори. У сучасному суспільстві технологізація дискурсу має всезагальний характер, однак конкретні дискурсивні технології вивчені недостатньо. Виходячи з неонституційної парадигми, вказує К. Шелестун, під потенціалом розвитку суспільства знань ми розуміємо сукупність його властивостей, які здатні забезпечити певну якість суспільства як системи, що розвивається і набуває актуалізації за певних умов. Потенціал розвитку суспільства в межах цієї парадигми конкретизується у властивостях базових компонентів суспільства: інститутах (ресурсах та формальних і неформальних правилах доступу до них), акторах та стратегіях (цінностях та цілях) досягнення певної мети [9, с. 102].

Політична істина у технологічно-дискурсивному контексті виступає об'єктом маніпулювання та одночасно засобом маніпуляції. Екстралінгвістичні прийоми дискурсивної політичної поведінки спонукають реципієнтів інформації сприймати повідомлення у спосіб, чітко визначений технологічними передумовами. У таких умовах політична істина набуває рис мінливості й аморфності, остаточно від'єднується від класичних наукових принципів визначення об'єктивної істини. Специфіка маніпулятивної істини полягає в тому, що суб'єктивна позиція (думка) в процесах маніпуляції видається за об'єктивну. Це спричинює зниження рівня правди у буденному сприйнятті раціонального й об'єктивного [див. 10]. Отже, феномен маніпулятивної політичної істини характеризується високою риторичною доказовістю. Вона визначає логічність та забезпечує масове сприйняття політичної істини, як вдалої, прийнятної пропозиції щодо опису реальності.

Оскільки багато політичних понять є дискурсивними або мають абстрактний характер, то тлумачення поточних політичних подій та розкриття їх змісту риторичними засобами виступає привабливою альтернативою відносно самостійного раціонально-критичного сприйняття дійсності. Тому маніпулятивна політична істина є не лише продуктом політичних технологій, але й згоди з боку масового реципієнта сприймати цю

«істину». Таким чином, утворюється певний технологічний цикл, у якому політична маніпуляція планується відповідно до уподобань реципієнтів, проходить апробацію у вигляді первинного висловлювання (оприлюднення), і, згодом, масова свідомість сприймає технологічну пропозицію як істину, надаючи відгук і зворотній зв'язок. Як вказує К. Шелестун, на відміну від інституціонального виміру потенціалу розвитку суспільства знань, який ґрунтується на інституційних ресурсах, ціннісний потенціал охоплює цінності, ціннісні орієнтації та установки на розвиток та запровадження наукових знань та сучасних інформаційно-комунікативних технологій (ІКТ), розвиток відповідних інституцій та суб'єктів виробництва і поширення наукового знання та інформації [9, с. 108].

У контексті розгляду поняття і явища маніпулятивної політичної істини важливою є характеристика процесу творення істини, який відрізняється від наукового розуміння процесу встановлення, або пошуку істини. У політичній сфері поява когерентної (несуперечливої) політичної істини розуміється як результат консенсусу у демократичних державах, або як авторитарне монологічне навіювання. В обох випадках продуцентом політичної істини маніпулятивного типу виступає суб'єкт політики, у той час, як реципієнт маніпулятивної істини погоджується на включення її значення до своєї картини світу. При цьому важливою є концептуальна несуперечливість однієї політичної істини відносно інших подібних маніпулятивних утворень. Сутність політичної маніпулятивної істини в епістемічному вимірі, (або у вимірі справжнього дійсного значення) простежується на основі порівняння змісту політичних висловлювань, які претендують на істинність та традиційного значення істини у традиції логіки і методології науки. Слововживання в обох випадках розкриває різні виміри дискурсу і текстуальні реальності, які постачають різні смисли та обґрунтування стосовно поняття істини. У статті В. Копилова зазначено, що поза проблемним полем знання немає й самої проблеми істини. Немає знання поза істиною й немає істини поза знанням. Знання та істина – дві боки однієї медалі. Причому ця інтегральність знання й істини характеризує будь-яку форму знання, будь-який рівень знання. «Хоча іноді проблему істини-неістини артикулюють як проблему саме об'єктивного й суб'єктивного знання: об'єктивне – отже, істинне, суб'єктивне – отже, помилкове. Однак це не зовсім так: і суб'єктивне знання цілком може бути істинним, і об'єктивне знання цілком може бути помилковим. Проте проблема суб'єктивізму в епістемології дійсно дуже значна. Під суб'єктивізмом на відміну від суб'єктивності ми розуміємо перекручування відбиття, яке суб'єкт чинить навмисно або ненавмисно», вважає вітчизняний науковець [2, с. 7].

Суб'єктивна імплікативна природа політичної істини генетично пов'язана із латентним атрибутивним суб'єктивізмом у практиці наукового пізнання. Суб'єктивізм в науковому пошуці означає авторську позицію, обґрунтовану певними особливими методичними підходами та специфікою предмету дослідження. У політичному контексті суб'єктивність є відображенням владних інтенцій авторів політичних висловлювань. Саме тому з науково-методологічної точки зору, політична істина скоріше належить до явища думок, або невстановлених і нестійких локальних істин індивідуального рівня. «Однак основне, закономірне місце істини в організації епістемократії зумовлене не тільки логікою іманентної єдності знання, інтелігенції, переконання, істини – це ніби одна стратегія доведення, але так само ще й тим, що істина в принципі, сама по собі є доволі високою цінністю як індивідуального, так і соціального буття, тим, що вона цілком може бути конституїрована як зміст практично будь-якої когнітивної акції або інтеракції. І це ніби друга, аксіологічна площина доведення взаємозв'язку істини і влади», стверджує В. Копилов [2, с. 9].

Незважаючи на зв'язок політичної істини із природно-мовним контекстом, політичні висловлювання мають певний фаховий термінологічний апарат, який дозволяє

ідентифікувати політичні інтенції і риторичні прийоми. Водночас претензії суб'єктів політичного мовлення на істинність своїх висловлювань ґрунтуються на загальнолюдських і загальномовних засадах пропозиціонального мовлення. Таким чином, політична істина як справжнє відображення реальності набуває стійкого характеру за умови наявності зв'язку між суб'єктом мовлення та реципієнтом.

Співвідношення політичної та наукової істини є важливим підґрунтям для визначення положень політичного дискурсу і політичного процесу як таких комунікативних практик, де істинність може бути встановлена за допомогою формально-логічних процедур. Античний період розвитку політичної думки засвідчив, що риторика є типом мистецтва, яке пов'язане, передусім з технічним вмінням. Сократ порівнює риторику з «кухарним мистецтвом», що полягає, передусім, у технічному вмінні досягати передбачуваного результату на основі змішування інгредієнтів. Однак, при цьому наголошується на мистецькій природі успіху риторичних виступів. На противагу усній риторичній публічних виступів, досягнення протонаукової (філософської істини) більше відповідає практикам акушерської праці. Звідси Сократ виводить поняття «маевтика». Це означає, що політична і наукова істина мають цілком різну природу. Однак, сучасні дослідження зауважують на беззмістовності універсалістського тлумачення поняття істина. У доробку Л. Парейзона оприявнювальному (за перекладом В. Березіної – О. Т.) мисленню властива повна гармонія між говорінням, оприявненням та увиразненням: говоріння є водночас і нерозривно оприявненням і увиразненням. Коли слово оприявнювальне, то йдеться про цілковито спекулятивну значущість мислення, яке не нехтує буттям, а коли виражальне – про історичну конкретність мислення, яке не нехтує часом» [5, с. 170].

Предикативна сутність істини в межах роздумів про її формально-логічний статус приводить до думки про подвійну продуктивність політичної істини. Виникає питання, до якої сукупності понять політичного світу можна прикладати прикметник-предикат «істинний». Серед найбільш вдалих з першого наближення понять і категорій, ймовірно, є поняття політичних висловлювань, політичних принципів, постулатів, ідеологічних положень, доктрин, які обґрунтовують політичні дії [див. 8]. Вказані масиви вербального виразу людської діяльності, є тематично пов'язаним з політичним світом. Таким чином, політична предикативність істини пов'язана передусім з формами раціонально-логічного доведення. Однак, як показують сучасні дослідження, логіка не завжди однозначна, коли вона визначає істинність тих, чи інших наукових положень.

Свобода у тлумаченні певних положень, як істинних надає змогу тлумачити всі, без винятку, політичні положення як істинні. Політичний лад демократії, в якій ключовою цінністю є свобода виразу думок, якраз відповідає цій концепції. Однак, крім представництва думок та інтересів для сучасної політичної системи, провідною характеристикою є вимога технократичної успішності управління, що висуває до «публічних політичних істин» низку вимог, які вимагають, щоб істина була надійним підґрунтям для вірних політичних рішень, від яких залежить життя високо-технологізованого суспільства. Отже, політична істина крім того, що має бути логічною, має бути морально-відповідальною. Крім суто формально-логічного напрямку тлумачення наукової істини та істини як суспільної поведінкової максими важливим є ціннісний вимір орієнтації істинності тих чи інших положень. У сучасних політичних відносинах істинність тверджень, яка визнається широким загалом, має базуватися на певних ціннісних орієнтирах, не бути абстрактним, бути близьким до рівня освіченості і сприйняття політики пересічним громадянином. Це висуває до політичної істини додаткову вимогу простоти як відповідності рівню сприйняття тих, до кого адресована інформація [4]. У статті Л. Парейзона, «У мисленні без істини експліцитне є таким незначущим, що відсилає до прихованого вираження мовлення, будучи змушеним

шукати власне значення у чомусь іншому: розуміти у такому разі означає викривати, тобто робити імпліцитне експліцитним. Натомість в оприявнювальному мисленні експліцитне є таким значущим, що у ньому одразу дається взнаки присутність невичерпного джерела значень» [5, с. 173].

Поєднання наукових та загальнолюдських, соціальних і ціннісних засад у тлумаченні політичної істини робить її залежною від мінливості від тлумачень і статусу інтерпретатора. В провідних сегментах інтелектуальної творчості істина і правда є двома полюсами світорозуміння. Тому політична істина має відповідати обом групам критеріїв: науковим (бути раціональною й об'єктивною) та чуттєво-емотивним (бути відповідною певним настроям). В політичних технологіях політична істина, виведена раціонально-логічним шляхом, представляється за допомогою маніпуляцій, як правда, яку поділяє пересічний громадянин.

Релігійне пізнання набуває актуальності у контексті дослідження політичної істини через ренесанс релігійної свідомості у ХХІ столітті. Відновлення значення конфесійної ідентичності та фундаментально-релігійних теоретизувань на початку нового тисячоліття, не зважаючи на технологічний прогрес, робить необхідним виявлення епістемічних засад політичної релігійності та їх впливу на політичну інтерпретацію правильності та пояснення дійсності. Оскільки релігійне політичне пізнання є, скоріше, духовним феноменом, то й політична істина ґрунтується на духовних засадах. Водночас інвентаризація цих міркувань ще не мала окремого наукового дослідження. Це визначає потребу заповнення лакуни, оскільки духовно-культурний ренесанс неодмінно ставить питання про втілення політичних цінностей традиційних релігійних систем. Так само набуває актуальності політико-епістемологічний аналіз новітніх релігійних течій та їх зв'язку з традиційними концепціями доброго устрою та гарного управління (good governance).

Політична істина у контексті моноідеологічних доктрин сучасності виступає як критерій оцінювання перспектив кожної конкретної ідейної течії в умовах політичних і соціальних, економічних і культурних змін. Так само політична істина може проявити себе як чинник ідентифікації тих компонентів ідеологізованого політичного знання, які можуть бути використані у подальшому політичному розвитку людства. Вибіркова прагматична рецепція політико-ідеологічних положень відбувається постійно через виникнення нових суспільних політичних рухів, перегляд доктринальних положень в академічних дискусіях. Водночас розрізнити актуалізовані ідеологічні позиції можна лише за допомогою їх відповідності істині як чиннику логічного й раціонального впорядкування людського знання про політику.

Окремим чинником взаємодії предметного контексту політичної істини та моноідеологічних політичних доктрин є релятивізм знання та істини в сучасному світі. Відсутність абсолютного критерію відповідності новітніх ідей політичним реаліям, визначає потребу подальшого розгляду змісту і значення ідеологічних положень та їх впровадження у політичну дійсність.

Семантичний вимір поняття «політична істина» потребує серйозних зусиль для розробки. Теологічні наукові дисципліни пізнають невідповідність абстрактного тлумачення істини у буденному рівні спілкування. Це робить претензії на істину у змагальних плюралістичних політичних системах невідповідним громадській думці. Навіть філософський зміст поняття істина робиться залежним від плюралістичних багатозначних практик онтології і гносеології. У зв'язку з цим, зміст поняття «політична істина» потребує відповідно, глибинної розробки політичної онтології та політичної гносеології.

Концепт «політична істина» у політичному дискурсі й політичному процесі проблематизується через негативний політичний досвід та негативну долю

раціонального світосприйняття. На теренах України, як у минулому частини пострадянського простору, нерозуміння необхідності підготовки політичних рішень та наявності належної кваліфікації політиків й пристойних політичних мовців, змішують поняття «політичної істини» і «політичної правди», гостро обговорюючи потреби політичної справедливості. Остання як частина соціальної справедливості є визначальною вимогою до всіх національних політичних правд, починаючи з початку ХХ століття. У зв'язку з цим, технократичний та раціонально-логічний зміст політичної істини не є актуалізованим і не є затребуваним суспільством. Крім того, соціокультурне навантаження поняття «соціальної істини» впливає на затребуваність й інтерпретацію «політичної істини». Особливо наочно це демонструється у межах протиставлення політичної істини й політичної правди. Друга категорія поступається першій насамперед у частині раціонально-логічного обґрунтування. «Демістифікація відшкодовує нижчу ірраціональність історичної думки раціоналістичним культом експліцитного, інтерпретація забезпечує присутність істини в процесі невпинного оприявлення та в нескінченності взаємопов'язаних перспектив: демістифікація відновлює тотальність, інтерпретація засвідчує невичерпне», вважає Л. Парейзон [5, с. 69].

Культурно-ціннісне розуміння істини у певний період розвитку суспільства визначає коректність і застосування поняття «політична істина», його семантичну наповненість. Смыслове навантаження понять характеризується рівнем розвитку громадсько-політичної свідомості. Ті поняття, які найбільше хвилюють електорат, стають основами базової мови політики. Це, своєю чергою, виводить поняття політичної істини на рівень соціальної необхідності. Надмірність або оптимальність використання поняття істини у конкретних практиках і процедурах політичної діяльності, має прояв у пошуці оптимальних рішень. На думку А. Лебідя, «у багатьох ситуаціях ставиться питання не про істинність або хибність сприйняття, а про його доречність, адекватність, точність тощо. Так, приміром, якими: істинними чи хибними можна назвати передвиборні обіцянки, виголошені кандидатами на державні посади? Як видається, аж ніяк не істинними, як і не хибними», зауважує сучасна вчена [3, с. 37].

Естетичний вимір політичної істини в сучасній літературній культурі спонукає до думки про граничний суб'єктивізм і децентралізацію, розпорошеність серед інтелектуальних тенденцій можливості визначення того, чим є істина, в чому її відмінність від хибної позиції. Розмірковуючи про політичну істину, потрібно враховувати сутність історичного тлумачення минулих історичних подій. Це показує, що визначення істинності, або хибності у світі постмодернізму залежить виключно від думки автора.

Складність визначення об'єктивного характеру істини в політиці виникають з самої природи наукового дискурсу про істинне або неістинне знання. Навіть граничний рівень міркувань про науковість знання, які містяться у епістемології як філософській дисципліні, що замінює філософську гносеологію у осмисленні наукового характеру сучасного пізнання, містяться дискусії, які ставлять під сумнів можливість взагалі, існування об'єктивного знання.

Політична істина як епістема, або вірогідне доказове знання, проблематизується через специфіку розвитку культури відкриттів у сучасній логіці й методології науки. Не зважаючи на існування багатьох технологій та інновацій у політичній діяльності, зміст змагання за владу та домінування є одним з найдавніших принципів політичної діяльності. У зв'язку з цим, наявність політичної істини, як істини відкриття, ставиться під сумнів.

Соціально-філософська комунікативна прагматика також висуває низку питань щодо епістемологічного апарату сучасної політичної науки. Лінгвістична філософія в цілому, починаючи з Людвіга Вітгенштейна, відкинула самостійне значення знаків у

політичному мовленні. Відтак і політична наука, якщо вона ґрунтується на певних ціннісних або цивілізаційно-культурних засадах, не може спиратися виключно на проблематику вживання мови та досліджувати дискурс як середовище існування політичної символіки та семіотики. Водночас комунікативна прагматика, представлена роботами Юргена Габермасом, дає змогу пов'язати політико-епістемологічний і морально-етичний, або етико-дискурсивний контексти вживання поняття «політична істина».

У структурі фундаментальних обґрунтувань політичного буття сучасності чільне місце посідають доктрини, які мають претензію не лише на корекцію макрополітичного управління та перетворення життя соціуму на певних ідейних засадах, але також мають універсалістське значення, підтвержене розвитком політичної історії й масовістю підтримки. Ліберальна теорія є середовищем обговорення можливостей політичного розуму (*public reason*). Крім того, вона має універсалістські глобальні інтенції і протягом всього свого розвитку виступає за політичну просвіту і поширення практик раціональних дискусій і загального критичного сприйняття політичної дійсності. Сучасна ліберальна теорія ставить питання про можливість розумної політичної людини та граничної свободи політичних міркувань. Саме в цьому середовищі необхідним є розгляд прихованих (імплікативних) можливостей політичної істини та її перспективного прикладного застосування, як чинника реалізації прав і свобод людини в сучасному світі.

Список використаних джерел

1. Волошина О. Пареміологічне поле концепту правда/ істина в українській, англійській та новогрецькій/мовах / О. Волошина // Теоретична і дидактична філологія. – 2013. – Вип. 15. – С. 105–115 ; Voloshyna O. Paremiolohichne pole kontseptu pravda/ istyna v ukrainiskii, anhliiskii ta novohretskii/movakh / O. Voloshyna // Teoretychna i dydaktychna filolohiia. – 2013. – Vyr. 15. – S. 105–115.
2. Копилов В. О. Істина в контексті влади / В. О. Копилов // Гуманітарний часопис. – 2011. – № 1. – С. 5–13 ; Kopylov V. O. Istyna v konteksti vlady / V. O. Kopylov // Humanitarnyi chasopys. – 2011. – № 1. – S. 5–13.
3. Лебідь А. Транспозиції поняття «істина» в аналітиці мовних конструкцій: Л. Вітгенштайн та Дж. Остін / А. Лебідь // Наукові записки [Національного університету "Острозька академія"]. Сер. : Філософія. - 2013. - Вип. 13. - С. 35-39 ; Lebid A. Transpozysii poniattia «istyna» v analitytsi movnykh konstruktsii: L. Vithenshtain ta Dzh. Ostin / A. Lebid // Naukovi zapysky [Natsionalnoho universytetu "Ostrozka akademiia"]. Ser. : Filosofiia. - 2013. - Vyr. 13. - S. 35-39.
4. Мартинюк С. Генезис інформаційної цивілізації / С. Мартинюк. – Запоріжжя: Просвіта, 2002. – 192 с. ; Martyniuk S. Henezys informatsiinoi tsyvilizatsii / S. Martyniuk. – Zaporizhzhia: Prosvita, 2002. – 192 s.
5. Парейзон Л. Істина й інтерпретація. Вступ / Л. Парейзон // *Sententiae*. – 2012. – № 1. – С. 166–182 ; Pareizon L. Istyna y interpretatsiia. Vstup / L. Pareizon // *Sententiae*. – 2012. – № 1. – С. 166–182.
6. Ткаченко О. В. Істина як проблема структурування постметафізичного простору правознавства / О. В. Ткаченко // Актуальні проблеми держави і права. – 2014. – Вип. 72. – С. 65–79 ; Tkachenko O. V. Istyna yak problema strukturuvannia postmetafizychnoho prostoru pravoznavstva / O. V. Tkachenko // Aktualni problemy derzhavy i prava. – 2014. – Vyr. 72. – S. 65–79.
7. Тягло О. В. Чи залишається істина цінністю поля права? / О. В. Тягло // Форум права. – 2013. – № 3. – С. 677–680 ; Tiahlo O. V. Chy zalyshaietsia istyna tsinnistiю polia prava? / O. V. Tiahlo // Forum prava. – 2013. – № 3. – С. 677–680.

8. Чигирин Ю. Ю. Політична ідеологія: минуле, сучасне, майбутнє / Ю.Ю. Чигирин. – Київ : Зовнішня торгівля, 2004. – 45 с. ; Chyhyryn Yu. Yu. Politychna ideolohiia: mynule, suchasne, maibutnie / Yu. Yu. Chyhyryn. – Kyiv : Zovnishnia torhivlia, 2004. – 45 s.

9. Шелестун К. Ю. Інституційно-ціннісний потенціал розвитку суспільства знання в сучасній Україні / К. Ю. Шелестун // Український соціум. – 2011. – № 2. – С. 101–114 ; Shelestun K. Yu. Instytutsiino-tsinnisnyi potentsial rozvytku suspilstva znannia v suchasni Ukraini / K. Yu. Shelestun // Ukrainskyi sotsium. – 2011. – № 2. – S. 101–114.

10. Шенгерій Л. М. Хиба vs не-істина: раціональний аналіз парадоксів / Л.М. Шенгерій // Філософські обрії. – 2011. – № 26. – С. 196–204 ; Shenherii L. M. Khyba vs ne-istyna: ratsionalnyi analiz paradoksiv / L. M. Shenherii // Filosofski obrii. – 2011. – № 26. – S. 196–204.

Стаття надійшла до редакції 01.12.2016 р.

О. Tretyak

IMPLICATIVE AND PREDICATIVE POLITICAL TRUTH ABILITIES: BETWEEN TECHNOLOGY AND DISCURSIVE ONTOLOGY

The article considers peculiarities of implicative and predictive interpretation components of modern political truths which determined by discursive factors of political ontology. Reviewed the meaning of political manipulation for understanding the persuasive rhetoric importance. The role of the subjective implicative nature of political truth as a factor demonstrating the latent attributive subjectivity in the practice of political science knowledge determed.

As technological way of thinking went beyond the production and scientific research, then the political activity that takes technological character, reveals the political implications of truth for purely pragmatic and utilitarian and situational point of view. In addition, technologization of politics questions the traditional ideological and political values of pragmatic truth.

The political truth in technology-discursive context appears as an object manipulation and at the same time acts a means of manipulation. Extra-linguistic techniques of discursive political behavior encourage information recipients to accept the message in a manner that is clearly defined by technological preconditions. Since many political concepts are discursive or have abstract essence, the interpretation of current political events and disclosure of their content rhetorical becomes an attractive alternative to relatively independent rational-critical perception of reality. Thus manipulative political truth is not only a product of political technologies, but is a product of consent of the of mass recipient to perceive this «truth».

In the political sphere, the emergence of coherent (consistent) political truth is understood as the result of a consensus in democracies or as authoritarian monological suggestion. In both cases, the producer of manipulative political truths are subjects of politics, while the recipient of manipulative truth agrees to include its meaning to their world view. At the same time very important is conceptual consistency of political truth against other similar manipulative entities.

Thus, the political predication of truth primarily associated with forms of rational and logical proof. However, as the current study show, logic does not always unambiguous when it determines the truth of certain academic positions.

The political truth as an epistema or probable probative knowledge becomes problematic because of the specificity of cultural discoveries in modern logic and methodology of science. Despite the existence of technologies and innovations in political activities, meaning of the race for power and dominance is one of the oldest principles of political activity. In this regard, the political truth as the truth of discovery is questioned.

Key words: political truth, political epistemology, subjectivity, democracy, political discourse.

УДК 34:355.48(477)"2014/2016"(045)

А.В. Трофименко

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПРОВЕДЕННЯ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ В УКРАЇНІ

У статті представлено аналіз нормативно-правової бази, що створює правові засади для проведення антитерористичної операції (АТО) в Україні. Автором встановлено зміни, внесені до українського законодавства з початку здійснення АТО з квітня 2014 року, зокрема розглянуто положення Закону України «Про боротьбу з тероризмом», що визначає умови здійснення АТО. У роботі встановлено основні завдання та повноваження Антитерористичного центру при Службі безпеки України як ключового суб'єкта, що безпосередньо здійснює боротьбу з тероризмом в Україні. Також автором проаналізовано сутність понять «район проведення АТО», «режим у районі проведення АТО», встановлено допустимі заходи на цій території та права осіб, залучених до операції. Окремо розглянуто адміністративно-правовий статус учасників АТО, визначено закони, що його визначають. Особливу увагу автор приділив встановленню конкретних географічних меж району проведення АТО шляхом аналізу ухвалених нормативно-правових актів. Крім того, надано аналіз недоліків та існуючого законодавства в зазначеній сфері.

Ключові слова: антитерористична операція (АТО), район проведення АТО, режим у районі проведення АТО, Антитерористичний центр при Службі безпеки України, учасник АТО.

Озброєний конфлікт на території Донецької та Луганської областей між українськими військовими та незаконними збройними формуваннями Донецької та Луганської «народних республік», підтримуваних військовими частинами Російської Федерації, призвів до значних трансформацій української політичної та правової системи, еволюції політичних інститутів, правових норм та принципів, юридичної практики, режиму функціонування правової системи, а також політичної ідеології та культури. Крім того, довгий час триває суспільно-політична та правова дискусія навколо питання визначення подій на Південному Сході України, адже офіційно зона конфлікту іменується як зона антитерористичної операції (АТО), це визначено в українських нормативно-правових актах та використовується на офіційному рівні, хоча опоненти цього підходу наполягають, що поняття «антитерористична операція» підмінює більш відповідне дійсності поняття «війна».

З огляду на означене, дослідження такого нового для української держави явища, як антитерористична операція представляє значний науковий інтерес, зокрема, досить цікавим з наукової точки зору є питання її правового визначення та нормативно-правової бази її проведення, а також надання характеристики та визначення специфічних рис адміністративно-правового режиму району АТО.

Об'єктом даного дослідження є антитерористична операція в Україні, предметом виступають нормативно-правові засади її проведення, особливості правового режиму її району. Метою даної статті є встановлення правових засад проведення антитерористичної операції в нашій державі, встановлених низкою національних нормативно-правових актів.